

Soudce Andrew P. Napolitano: ÚSTAVA A VĚČNÍ VĚZNI

- CZ24 News | 6. července 2022

USA: *“Domnívám se, že malá vzpoura je čas od času dobrá věc, která je v politickém světě stejně potřebná jako bouře ve fyzickém.” Thomas Jefferson, 30. ledna 1787*

Když Thomas Jefferson napsal svému příteli, sousedovi a kolegovi Jamesi Madisonovi svůj názor, že základem vlády musí být spíše zachování svobody než pořádku, byla válka proti Velké Británii vyhraná, Články konfederace byly v platnosti a Madison se začínal připravovat na svou klíčovou roli při přípravě ústavy.

Jefferson byl v Paříži jako velvyslanec USA a napsal Madisonovi, aby vyjádřil svůj názor, že ať už se chystá navrhnout jakékoliv dodatky ke Článkům Konfederace, měly by zahrnovat hodnotu osobní svobody jako výchozí pozici. Madison byl spolu s dalšími vyslán do Filadelfie, aby vypracoval dodatky k článkům. Madison však žádné dodatky neměl na mysli.

Do tehdejšího hlavního města nového státu přijel s návrhem nové ústavy v hlavě a v poznámkách. Během letních jednání v roce 1787 prošel návrh mnoha změnami a dokument nakonec získal podporu všech delegátů a byl ratifikován 13 státy, aniž by Jefferson upřednostňoval svobodu před řádem.

Pět států, které ratifikovaly ústavu, však dalo jasně najevo, že si to možná rozmyslí, pokud do ústavy nebude doplněna Listina práv, která by zahrnovala Jeffersonovy názory. Jefferson, vzdálený 3 000 mil, sdílel stejné obavy jako ratifikátoři ve váhajících státech, že nová vláda, kterou Madison a jeho kolegové nabízeli, musí být v otázce osobní svobody nekompromisně pro.

Madison opět využil svých jazykových schopností a vytvořil deset dodatků, které měly zajistit, aby nová federální vláda neútočila na osobní svobodu. Listina práv byla ratifikována za několik měsíců a bez většího odporu. Dokonce i mnozí antifederalisté, kteří se stavěli proti ratifikaci ústavy, podpořili ratifikaci Listiny práv.

Mezi ratifikovanými dodatky byl i pátý, který zaručuje, že „nikdo nesmí být zbaven života, svobody nebo majetku bez řádného soudního procesu“. ([Habeas corpus](#) - stará zásada, že obviněný má právo na spravedlivý proces a musí být propuštěn, pokud není shledán vinným, pozn. editora)

Řádný proces znamená, že všichni obžalovaní v trestních věcech a všechny osoby zadržené vládou mají právo znát obvinění proti nim, mají právo na spravedlivý proces s porotou a nestranným soudcem a mají právo na odvolání proti nepříznivému rozsudku. Řádný proces rovněž znamená, že vláda nemůže osobu uvěznit bez podání obžaloby v době uvěznění ani ji držet ve vězení poté, co si odpykala trest odnětí svobody.

Tuto nudnou informaci o základních amerických ústavních dějinách nabízím proto, abych se zabýval politováníhodným ústavním nepořádkem, který se nyní odehrává na americké námořní základně v zátoce Guantánamo na Kubě.

Odvěký střet mezi řádem a svobodou, o němž psal Jefferson, často ústí do nelehkých případů. Případy jsou nelehké, když jsou strany sporu, jejichž práva jsou porušována, nepopulární, nesympatické nebo neznámé.

Dva takové případy procházejí soudy - a v obou případech Trumpova a Bidenova administrativa tvrdily, že podle ústavy může vláda odsouzené zločince zákonně věznit i poté, co si odpykali celý trest odnětí svobody, a dokonce může nebezpečné osoby věznit i bez podání obžaloby. Z těchto argumentů mrazí.

Argumenty jsou rovněž nemorální, neamerické a protiústavní a jejich účinky jsou výjimečně nezákonné. Přesto federálům - pod vedením obou politických stran - nadále prochází ničení Ústavy, kterou všichni do jednoho přísahali dodržovat.

Majid Khan, kterého CIA před převozem na Gitmo dva roky mučila, se přiznal k tomu, že odklonil 50 000 dolarů z pákistánské organizace do pobočky Al-Káidy, která tyto prostředky použila při bombovém útoku na hotel Marriott v indonéské Jakartě v roce 2003. Při vynesení rozsudku mu bylo dovoleno popsat mučení, které na něm CIA vykonala.

Jeho nezpochybnitelné svědectví bylo tak živé a strhující, že mu vojenská porota doporučila milost a soudce souhlasil. Jeho trest odnětí svobody skončil před třemi měsíci, 1. března 2022. Stále je uvězněn a nemůže komunikovat s nikým jiným než se svými právníky.

Ještě horší je případ Abdula-saláma al-Hela, který je v Gitmu uvězněn již téměř 20 let a dosud nebyl obviněn z žádného trestného činu. Dilema vlády spočívá v její fixaci na mučení. Důkazy, které má proti al-Helovi, byly získány mučením samotného al-Hely a dalších osob. Vláda ví, že je nelze použít při trestním stíhání u žádného amerického soudu. Přesto bylo za vlády prezidenta George W. Bushe mučení podporováno, odměňováno a nikdy nebylo trestáno.

CIA se v Bushově éře chovala, jako by ústava, na jejíž podporu její důstojníci přísahali, byla jen cárem papíru, bez síly zákona, bez morálního základu a bez záruk spravedlivého procesu. A v obou těchto případech to federální odvolací soud ve Washingtonu, D.C., který má jurisdikci nad šmejdy z ústavy na Gitmu, povolil; v případě Khana proto, že není Američan, a v případě al-Hela proto, že je příliš nebezpečný - i po 20 letech nespravedlivého věznění - na to, aby byl propuštěn na svobodu.

Žádná z těchto výmluv neobstojí ani při nejzákladnějším zkoumání. Jasně znění pátého dodatku chrání všechny osoby, nejen Američany, a chrání je právě před zbavením svobody, které v současnosti způsobují federálové. Pokud vláda může sama rozhodnout o uvěznění vězňů po odpykání trestu nebo o jejich uvěznění bez vznesení obvinění, pak není svoboda nikoho v bezpečí a záruky ústavy jsou bezzubé a bezvýznamné.

Jak napsal Jefferson v Deklaraci nezávislosti, když vláda útočí na ty samé svobody, na jejichž ochranu byla najata, je čas ji změnit nebo zrušit.

AUTOR: Andrew P. Napolitano

[ZDROJ](#)

Překlad: zvedavec.news